

mig til ham, har bistaaet baade Lejehusmændene og mig paa bedste Maade med at komme til Bunds i disse gamle og vanskelige Sager, som vi specielt har haft fremme ved Bregentved. Jeg tror, det var ønskeligt, om man i alle Kontorer under Landbrugsministeriet, specielt Matrikulkontoret, vilde udvise den samme Velvillie, som vi har mødt hos Dr. Willeke. Jeg har paa Grund af det store Arbejde, han her har gjort, ikke villet undlade her at fremhæve hans Navn.

Overfor den højtærede Trafikminister vil jeg gentage min Henstilling om snarest at faa udbudt Bygningsarbejderne ved Stationerne paa den nye Bane mellem Næstved og Ringsted, et Forhold, der i Gaar blev omtalt af det ærede Medlem Hr. Johannes Lou. Jeg vil, ligesom han, nødig have, at denne Sag nu skulde sinkes yderligere, ved at vi ikke længere har nogen Overarkitekt ved Statsbanerne. Ja, der er vel een konstitueret, men den tidligere Overarkitekt er traadt fra paa Grund af Alder, og ved et saadant Skifte hænder det tidt, at noget Arbejde forsinkes. Jeg henstiller til den højtærede Minister at give Agt paa, at dette ikke sker. Men i øvrigt kan jeg ikke se, hvorfor det skal være et Privilegium for statsansatte Arkitekter at tegne Stationsbygninger. Vi har jo mange andre Arkitekter, der sikkert udmærket kunde tegne saadanne Bygninger; lad os derfor ikke faa nogen Forsinkelse, men tage de Folk i Brug, som kan udføre dette Arbejde.

Jeg vender mig saa til det, som egentlig er Hovedpunktet i det, jeg vil tale om ved denne Lejlighed, nemlig vor Ulykkesforsikringslovgivning. Den skriver sig fra fra 1898, og den første Lov om dette Forhold var yderst mangelfuld. Jeg maa desværre straks tilføje, at til den Lov, vi nu har, klæber der urimelig mange og store Mangler, som det efter min Mening er Rigsdagens Pligt snarest muligt at afhjælpe, hvis der ikke ude i Landet skal rejse sig en offentlig Mening imod os paa Grund af denne Lovgivning og dens Administration. En af Hovedmanglerne ved Loven af 1898 var bl. a., at den omfattede alt for faa Arbejdere og Virksomheder, og den var saa sindrig indrettet, at hvis f. Eks. en Murersvend satte Livet til ved at falde ned fra en enetages Bygning, fik hans Enke og Børn ingen Erstatning; det skulde absolut være en toetages Bygning, han skulde styrte ned fra. Der er ogsaa nogle Urimegheder i den nugældende Lov og i Maaden, hvorpaa den administreres, der

minder ikke lidt om dette gamle Forhold, som vi heldigvis ellers er kommet bort fra. Der er to Hovedfejl, synes jeg. Der er for det første den, at de forsikringspligtige er prisgivet de private Forsikrings-selskaber, og dernæst den, at Arbejderforsikrings-Raadets Stilling er alt for suveræn. Man kan appellere en Sag til Indenrigsministeriet, naar det drejer sig om, hvorvidt et Tilfælde hører ind under Loven eller ej, og Ministeriet kan afgøre, at det vedkommende Tilfælde skal henføres under Loven. Men man kan ikke appellere en Afgørelse af Raadet med Hensyn til Erstatningens Fastsættelse. At der i sidstnævnte Henseende er begaaet Uhyrligheder og Urimegheder, skal jeg senere komme tilbage til. Jeg er meget glad ved, at man dog kan appellere Spørgsmaal om, hvorvidt et Tilfælde henhører under Loven, til Afgørelse af Ministeriet. Jeg skal nævne et Eksempel fra Arbejderforsikrings-Raadets egen Beretning for 1919. Det oplyses heri, at en 30-aarig Telefonarbejder om Morgenen den 10. November 1917 faldt med sin Cykle og paadrog sig Brud af højre Underben. Ulykken indtraadte, medens den tilskadekomne var undervejs for at udføre Arbejde paa en Telefoncentral i 1½ km's Afstand fra hans Logi. Fordi denne tilskadekomne udelukkende anvendtes til Liniearbejde, siger Arbejderforsikrings-Raadet, at dette Tilfælde ikke hører ind under Loven, Raadet anser ikke Ulykken for at være forefaldet ved den tilskadekomnes Beskæftigelse for Telefonselskabet eller ved de Forhold, hvorunder denne foregaar. Nu vil jeg spørge: Hvorledes skal denne Mand færdes, paa hvilken Maade skal han begive sig fra sit Hjem til sit Arbejdssted, hvis han ikke maa cykle? Skal han anskaffe sig en Flyvemaskine? Hjælper det bedre til, at han kan komme ind under Loven? Det forekommer mig, at det er en ganske uhørt Afgørelse fra Arbejderforsikrings-Raadets Side. Den Gang sad der i Indenrigsministeriet — jeg haaber, jeg kan faa Lejlighed til, naar den nye Indenrigsminister har virket i nogen Tid, at sige det samme om ham — en Mand, der var forstaaende i den Slags Ting. Han sagde: Dette er en Urimeghed, og han paalagde Arbejderforsikrings-Raadet at henføre dette Tilfælde under Ulykkesforsikringsloven.

Loven har bundet Arbejderforsikrings-Raadet til en bestemt Bedømmelses- og Afgørelsesmaade overfor Sagerne, og er Lovens Rammer for snævre og Erstat-